

Dybych já věděl, že brzo umřu,
dál bych si dělat dubovó truhlu.

Dubovó truhlu a zlaté víko,
aby mě bylo panenkám líto.

A na tu truhlu zelený věnec,
aby věděli, že su mládenec.

Do toho věnca růžovó mašli,
aby mně tudy panenky našli.

Aby mě vzali, na krchov dali,
a mé rodiče aby plakali.

Neste mě, neste, na krchov děte,
a černó hlinó mě přisypéte!

Tudy postavte široké kameň,
a tyto slova napište na něm:

Ach leží, leží tu mladý tělo,
kerý jest rádo panenky mělo.

Hezký panenky, kerý tu dete,
za jeho dušu se pomodřete.

1111.

Od Vsetína.

V černéj ze-mi ne-o-ra-něj, pod mo-tyč-kú za-ko-
pa-něj, ach, dož-ťa za-ko-pál, po-tě-še-ní? Ach, dyž ty
už le-žíš v černéj ze-mi?

1112. a)

Z Velké.

Erb. 574, Suš. 506.

Zdlouhavě.

Ej, ze ze-mi sem vy-šel, na ní sem rozum na-šel,
po ní chodím ja-ko pán, do ní budem za-ko-pán, ej, a v ní
le-žat bu-dem.